

Ale, nebyl-li zachován předpis § 4, platí o smlouvě jen to, co bylo umluveno zvláště a jinak všeobecná právní pravidla. Podle těchto (§§ 863 druhý odstavec a 914 obč. zák.) jest sice hleděti též ke zvyklostem poctivého obchodu. Avšak takovou zvyklostí není, že dohodné jest splatné ihned, jakmile se strany dohodnou, i když smlouva vyžaduje ještě úředního schválení, nýbrž jest to, jakž vyplývá z posudku znalce B-a, ustanovením provozovacího řádu a poplatkové sazby gremia sensálů, tedy smluvní podmínkou, které se žalobce, jak bylo dovedeno, nemůže dovolávati. Nebylo-li však nic jiného platně ujednáno, má sprostředkovatel nárok na provisi teprve, až došlo ke smlouvě příkazcem zamýšlené. Je-li platnost smlouvy závislá na úředním schválení smlouvy, má nárok na provisi teprve až byla schválena, a, je-li podmíněna, teprve až výminka nastala. Poněvadž mu do té doby nárok nevznikne, mohou strany do té doby, než bylo schválení uděleno nebo než se smlouva stala nepodmíněnou, od smlouvy odstoupiti, aniž jest příkazce z toho sprostředkovateli práv. Podle § 7 zák. záb. byla smlouva o koupi dvoru K. bez schválení Státního pozemkového úřadu neplatná. Žalobce nemá tedy nároku na provisi, když strany smlouvu zrušily, než došlo k jejímu schválení. Nehledíc k tomu zjistil první soud, a toto zjištění nebylo změněno odvolacím soudem, že žádná strana nezažádala o schválení, nýbrž, že zmocněnec prodatelův, dovědév se o tom, že jiná smlouva, týkající se jiných částí velkostatku B., nebyla Státním pozemkovým úřadem schválena, neměl již zájmu na prodeji dvora K. a že pak smluvní strany vzájemnou dohodou kupní smlouvu zase zrušily. Soud tu má patrně na mysli ustanovení kupní smlouvy a seznání svědka Dr. T-a, podle níž kupní smlouva se žalovaným byla také podmíněna tím, že Státním pozemkovým úřadem budou schváleny také ostatní odprodeje od statku B. a že tato výminka nenastala, poněvadž schválení kupních smluv o ostatních částech statku B. bylo Státním pozemkovým úřadem odepřeno. Smlouva o dvoru K. tedy již z toho důvodu nenabyla účinnosti a nezáleží na tom, že strany mimo to ještě zvláštní dohodou prohlásily smlouvu za zrušenou.

Čís. 8884.

Vedoucí závodní inženýr briketárny jest obchodním pomocníkem podle § 2 čís. 1. zákona o obch. pom.

Zavázal-li se zaměstnavatel služební smlouvou platiti za zaměstnance daň z příjmu, jest živnostenský soud příslušným i pro žalobu zaměstnance na zaměstnavatele o zaplacení daně, třebaš platební příkaz, jímž byla daň dodatečně předeepsána, byl vydán teprve po ukončení služebního poměru.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1929, R I 232/29.)

Žalobce byl vedoucím inženýrem u žalované firmy. Podle služební smlouvy zavázala se žalovaná firma platiti za něho daň z příjmu. Po skončení služebního poměru domáhal se žalobce proti žalované firmě, by byla uznána povinnou zaplatiti eráru daň z příjmu dodatečně mu vy-

mčřenou. Proti žalobě namítla žalovaná nepříslušnost řádných soudů, tvrdíc, že jest příslušným živnostenský soud v T. Soud prvního stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepříslušnosti soudu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o nárok ze smlouvy ve prospěch třetí osoby (§ 881 obč. zák.), kterou se zavázala podle žalobcových údajů žalovaná firma vypláceti mu služební příjmy neztenčené v ten způsob, že se uvolila platiti zaň ze svého eráru daň z příjmů služebních a z premií vypadajících naň z výroby briket, aniž by mu daně ty z jeho služebních příjmů a premií jakkolivěk srážela. Žalobce byl ve službě v briketárně žalované firmy jako vedoucí závodní inženýr po tři roky až do 30. dubna 1923 a po tu dobu zaplatila prý zaň žalovaná firma na dani z příjmu úhrnem 4.888 Kč — nezaplatila prý však zaň daně dodatečně mu předepsané ze služebních příjmů tehdejších penízem 13.547 Kč s 7% úroky platebním příkazem ze dne 12. července 1927. Navrhl proto, by byla žalovaná firma uznána povinnou tuto dlužnou dodatečně předepsanou daň zaplatiti zaň eráru k rukám berního úřadu v T. Poněvadž první soud zjistil, že pobočný závod žalované firmy v M., u něhož byl žalobce zaměstnán, jest zapsán v obchodním rejstříku u krajského soudu v L. a že předmětem jeho jest výroba a prodej skleněného zboží a dobývání surovin k tomu potřebných, podléhá podnik ten podle čl. IV vyhl. pat. k živn. řádu předpisům tohoto řádu a žalobce jest jako vedoucího závodního inženýra briketárny, tedy zaměstnance vykonávajícího vyšší technické služby, považovati za obchodního pomocníka podle § 2 čís. 1 zák. o obch. pom. Poněvadž tedy jde o nárok z poměru služebního, upraveného zákonem o obch. pomoc., jest živnostenský soud podle § 41 zák. citovaného povolán k projednání a rozhodnutí tohoto sporu, a to podle § 3 druhý odstavec zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. výlučně. Rekursní soud má však za to, že nárok touto žalobou uplatněný má sice zákonný podklad v rozvázaném poměru služebním, že prý však skutečnost, ze které žalobce odvozuje svůj konkrétní nárok proti žalované, nezapadá již do rámce poměru služebního a že prý jest příslušným k projednání této rozepře řádný soud. Neprávem, an žalobce opírá žalobní nárok výslovně o služební smlouvu, která byla podkladem služebního poměru, a vyvěrá tudíž žalobní nárok přímo z oné služební smlouvy, z onoho služebního poměru. Tomu není na závalu, že platební příkaz berní správy byl vydán teprve po ukončení poměru služebního. Rozhodným zůstává, že se daň, která se má zaplatiti, týče příjmů žalobcových, jež měl za služebního poměru, že daň ta má v poměru tom základ a jediné odůvodnění. Okolnost, že platební příkaz byl vydán teprve po ukončení služebního poměru, jest pro posouzení otázky příslušnosti soudu zcela lhostejnou.

Čís. 8885.

Prozatímní opatření.

K osvědčení nebezpečí podle § 379 ex. ř. stačí, je-li pravděpodobné,